

**СИНДИКАТ РАДНИКА У ПРОСВЕТИ
СРБИЈЕ**

СРП

**БЕОГРАД, Дечанска 14/5; тел/факс: 011/3236-259, 025/420-093
E-mail: sob@beograd.com, sindiso@sbb.rs**

ШКОЛСКА УПРАВА ПРОТИВ МИНИСТАРСТВА

Сви трагови воде на једно место

Обезглављена Школска управа Сомбор (јединица Министарства која покрива Севернобачки и Западнобачки округ) као да не може, а да не индукује афере: у једном моменту то је због превелике жеље носиоца функције начелника да ради и оно што му није посао, а други пут због односа начелника да не ради ни оно што му је посао. Тако смо били сведоци незаконитог арчења државних пара на плаћање средњошколаца као дипломираних, превелике слободе у одлучивању како ће бити одређиван „део колача“ за сваку школу и који је у правилу „сечен“ по партијској припадности, довођења кадрова мимо свих правила и резона, губитка Центра за стручно усавршавање наставника, проблема са минималним зарадама, проблема са плаћањем послова око уписа и такмичења, а у више наврата и са питањем добровољног одласка запослених из делатности, уз стимулативне отпремнине.

На више поновљених питања кога можемо очекивати на првом месту упражњеног места начелника Школске управе, ни сам секторски помоћник министра, г-дин Костић није знао, или, боље речено, није смео да одговори. Начелника нема, а предстоје послови уписа, формирања одељења по упутству Министарства просвете, рационализација мреже школа и броја одељења и, наравно, одређивање ЦЕНУС-а школама. Док се у партијским кулоарима калкулише ко би требао да наследи г-ђу Јеринкић, која је, ето, правила партији услугу, па схватила да то и није за њу, проблеми се гомилају. Овом приликом поменућемо два: питање „пробијања“ ЦЕНУС-а у једној угледној сомборској школи, до којег вероватно долази из разлога што су и директор и бивши начелник били власници партијске књижице исте странке, па су позапошљавали гро људи на по део норме, што уз пуне доприносе неминовно доводи до „пробијања“ квоте(а) за финансирање школе(а). Вероватно има и других разлога за проблеме у финансирању школа, али то тренутно нема ко да утврди. Док сви перу руке - од локалних буџетских ревизора, Школске управе, Управе за трезор, Буџетска инспекција, кадровски десеткована, не стиже, пошто има и „крупнијих риба“ у мрежи корупције и финансијских злоупотреба, па не стигне да се бави тамо неком школом на периферији.

А новац и даље цури, и то не било чији. Ради се, наиме, о новцу свих нас, кога је све мање. Сектор финансија у Школској управи, који води све ове послове, и који себи даје за право да често пута тумачи Закон, према једнима има један аршин, а према другима други - наравно партијски. На крају крајева, тај сектор представља особа која се свуда показала као партијски послушник ниског нивоа стручности, али која је након сваке претходне брљотине опет

аванзовала, а све због чињенице да они који би требали контролисати свог радника (читај: начелници) или немају компетенције или снаге да то ураде. Такозвано линеарно финансирање је права мера за овакве „финансијске стручњаке“, који воде рачуна само о томе да укупна цифра не буде већа од износа за претходну годину, увећаног за дозвољени лимит, при чему се заборавља да сваке године у школе стижу нове и нове обавезе, па самим тиме и нови извршиоци, те да је неопходно обезбедити већа средства, а не само за онај проценат колико износи и планирана инфлација.

Што се тиче добровољног одласка из делатности (уз „стимулативне“ отпремнине), остаје нејасно зашто су бивша начелница и њен финансијски експерт опструисали људе који су желели да напусте просвету, уз, по нама, лош, а по њима прихватљив социјални програм Владе Републике Србије и Министарства просвете. Док су запослени на први, други и трећи круг одласака из просвете били испраћени са, колико-толико пристојном количином новца, овај последњи је урађен малтене бесплатно за државу, а за разлику од претходних, следи гашење свих радних места са којих су запослени отишли. Дакле, управо оно за шта се Министарство залагало – смањење броја извршилаца и пут ка уравнотеженом односу између броја запослених и све мањег броја ученика. Како су тај програм прихватили запослени, чуди да им надлежни у Школској управи нису то дозволили, јер је став Управе био да се „чувају радна места“. За кога? Зар већ није довољно измишљених радних места на којима седе људи и, у принципу, не раде ништа (гро тзв. дневних боравака у школама) и који би и сами да узму отпремнину и оду, али – чувајмо места по цену међуљудских односа који су све лошији, јер једни раде у пренатрпаном одељењима, а други седе на измишљеном радном месту (има и других), као што се, уосталом, у неким дневним боравцима ради изузетно.

Како је у међувремену помоћник министра задужен за школске управе био одсутан више од две недеље, нисмо га могли обавестити о последњем случају у Техничкој школи Сомбор, где су запослена и директор дали сагласност да запослена напусти школу, уз отпремнину и гашење радног места, а да тај случај Школска управа није ни евидентирала, нити проследила Министарству, што је требала учинити, а не да дозвољава себи да арбитрира по питању за које није компетентна, нити је у њеној надлежности. Елем, опет смо трагом догађаја дошли до финансијске службе Школске управе, као кривца за овај случај. Наравно да ће Синдикат узети у заштиту нашег члана, иако нам је жао пошто одласком из делатности губимо једног члана, али принцип и Закон би требао бити изнад таквог и таквих интереса.

Па докле, побогу, Здравка, тако?!

Београд, 08.06.2010.год.

проф. Хаџи Здравко М. Ковач
генерални секретар СрпС

